

Arrest

nr. 159 015 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 8 oktober 2012 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 november 2012 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. SAHBAZ, die loco advocaat A. CORNELISSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 september 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf.

1.2. Op 8 oktober 2012 weigerde de verwerende partij de afgifte van het visum. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Commentaar:

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van Verordening (EG)nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
- Betrokkene kan geen regelmatige contacten met de garant aantonen
- Andere:

Band met de garant is onvoldoende aangetoond.

Twijfels omtrent het werkelijke reisdoel.

- Geen bewijs van een legale winstgevende beroepsactiviteit van de aanvrager.
- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Ondanks dat betrokkene eerder reisde binnen Schengen biedt hij nu een beperkte garantie op terugkeer gezien er twijfels zijn omtrent het werkelijke reisdoel.

Bovendien legt betrokkene als bewijs van solvabiliteit enkel een bankafschrift voor en geen bankhistoriek van de voorbije zes maanden met duidelijke loonstortingen.”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 21 en 32 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en van artikel 5 van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore).

Verzoeker betoogt als volgt:

“De gemeenschappelijke visumcode omschrijft de procédures en de voorwaarden voor de afgifte van een visum voor transit of voor verblijven van ten hoogste 3 maanden op het grondgebied van de Schengenstaten.

Deze code draagt bij tot de ontwikkeling van een gemeenschappelijk visumbeleid, dat erop gericht is legaal reizen te bevorderen en illegale immigratie te bestrijden door verdere harmonisatie van de nationale wetgevingen en de uitvoeringspraktijken inzake visumafgifte.

Uit artikel 21 lid 1 Visumcode kan worden afgeleid dat voor de verkrijging van een visum in elk geval moet worden voldaan aan de inreisvoorwaarden genoemd in artikel 5 Schengengrenscore.

Het gaat dan kort gezegd om : (a) een geldig reisdocument; (b) het doel van verblijf en verblijfsomstandigheden kunnen staven, en (kunnen) beschikken over toereikende middelen van bestaan; (c) het niet gesignaleerd staan in het SIS; (d) en niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde. Voorts wordt een (e) medische reisverzekering gevergd.

Hoewel het bij de materiële voorwaarden voor een eenvormig visum in essentie gaat om de toegangsvoorwaarden van artikel 5 Schengengrenscore, is het nodig kennis te nemen van de regeling van artikel 21 Visumcode, in samenhang met andere bepalingen, een regeling die veel nadruk legt op bewijsmiddelen en controle. Op één punt zou bovendien kunnen worden gezegd dat de Visumcode een extra materiële voorwaarde stelt, namelijk de medische reisverzekering.

Men zou de reisverzekering echter ook als een verbijzondering kunnen zien van het algemene vereiste van de Schengengrenscodex, dat men moet beschikken over voldoende middelen. (P. BOELES, "De EU-Visumcode: een nieuw wettelijk regime A&MR, 2010, nr. 5 & 6,265).

Een andere vereiste die niet in artikel 5 van de Schengengrenscodex staat maar dat samenhangt met het kort-verblijf karakter van het visum is dat de aanvrager niet in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid. (artikel 32 Visumcode)

Het consulaat moet volgens artikel 21 lid 3 Visumcode nagaan :

- of het overgelegde reisdocument niet vals, nagemaakt of vervalst is ;*
- of de aanvrager het doel van en de voorwaarden voor het voorgenomen verblijf heeft aangetoond, alsook of de aanvrager over de middelen beschikt om in zijn levensonderhoud beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen;*
- of de aanvrager gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem (SIS) met het oog op weigering van toegang;*
- of de aanvrager al dan niet wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscodex, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- of de aanvrager, indien van toepassing, in het bezit is van een toereikende en geldige medische reisverzekering.*

Bij de beoordeling van de middelen van bestaan voor het voorgenomen verblijf moet volgens artikel 21 lid 5 Visumcode rekening worden gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor onderdak in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen, op basis van de door elk van de lidstaten overeenkomstig de Schengengrenscodex vastgestelde richtbedragen.

Een bewijs van garantstelling en/of particulieren logiesverstrekking kan eveneens de toereikendheid van de middelen van bestaan aantonen. (P. BOELES, "De EU-Visumcode: een nieuw wettelijk regime", A&MR, 2010, nr. 5 & 6,269).

Voor de reisverzekering bevat de Visumcode een uitvoerige regeling. De aanvrager van een visum dient aan te tonen dat hij in het bezit is van een toereikende en geldige medische reisverzekering ter dekking van eventuele uitgaven voor repatriëring om medische redenen, dringende medische zorg en/of spoedbehandeling in een ziekenhuis of wegens overlijden tijdens zijn verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

In casu voldoet verzoeker aan alle binnenkomstvoorwaarden zoals opgesomd in de Visumcode en de Schengengrenscodex.

De Dienst Vreemdelingenzaken hanteert een stijlformule in haar afwijzende beslissing. De redenen van afwijzing is niet gebaseerd op zorgvuldige feitenvinding maar bevat louter hypothetische overwegingen. De loutere verwijzing naar de weigeringsgronden zoals opgenomen in artikel 32 Visumcode is vaag en kan niet worden bijgetreden.

Het doel van het voorgenomen verblijf is enkel vriendschappelijk. Uit de kwestieuze uitnodiging blijkt dat zijn Belgische vriend hem wenst te ontvangen. De voorgenomen verblijfsomstandigheid wordt gestaafd met een schriftelijke verklaring van zijn vriend.

Verzoeker beschikt tevens over voldoende middelen, rekening houdende met de duur en het doel van zijn verblijf. Deze middelen worden gestaafd met bankafschriften. De Belgische onderdaan staat tevens garant tijdens het kortstondig vakantieverblijf.

Verzoeker heeft eveneens een medische reisverzekering afgesloten ter dekking van eventuele uitgaven en dit document als bijlage toegevoegd bij de visumaanvraag.

Verzoeker kan tenslotte niet beschouwd worden als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid en/of de volksgezondheid. Hij beschikt over een blanco strafregister.

Het middel is gegrond.”

2.2. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij nog belang heeft bij haar beroep, daar waar het handelt om een beslissing over een visumaanvraag kort verblijf die dateert van oktober 2012, de verzoekende partij haar belang niet actualiseert door minstens aan te tonen dat er heden nog banden zijn met de Belgische onderdaan die zij wenst te komen bezoeken voor een kort vakantieverblijf en in antwoord op de vraag van de Raad ter terechtzitting of zij ondertussen een nieuwe aanvraag tot afgifte van een visum kort verblijf heeft ingediend haar advocaat enkel stelt dat hij als loco daarover geen standpunt kan innemen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met haar theoretisch betoog over de draagwijdte van de geschonden geachte bepalingen, een opsomming van de elementen die haar zaak kenmerken, het benadrukken van het doel van de voorgenomen reis en met haar overtuiging dat zij wel degelijk voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals opgesomd in de Visumcode en de Schengengrenscodes, zonder in te gaan op de concrete overwegingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing en enkel te stellen dat ze niet kunnen worden bijgetreden, geen schending aantoonde van de in het middel aangehaalde bepalingen. De overwegingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing zijn opgehangen aan artikel 32 van de Visumcode en zijn in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk concreet en niet hypothetisch, aangezien ze uitgaan van de door de verzoekende partij neergelegde stukken. Door opnieuw deze stukken over te maken alsook stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing, zonder ze dan nog te betrekken op de motivering van de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij deze beslissing niet aan het wankelen brengen. Het komt de Raad als annulatierechter niet toe om op basis van deze stukken de visumaanvraag van de verzoekende partij te gaan beoordelen in de plaats van de verwerende partij.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3. In een tweede middel, werpt verzoeker op, “*Schending van formele motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen 'uitdrukkelijk' moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

De materiële motivering betekent derhalve dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn. Door de formele motivering worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt noch uitdrukkelijk noch formeel gemotiveerd. De loutere verwijzing naar twijfels over het werkelijke reisdoel kan niet aanvaardbaar zijn. De motivering is niet gebaseerd op zorgvuldige feitenvinding, maar bevat louter hypothetische overwegingen.

Artikel 3 van de wet schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens moet, luidens hetzelfde artikel, de motivering 'afdoende' zijn.

Deze term heeft een tweevoudige betekenis.

De term 'afdoende' is meer dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet verzoeker ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden.

Met de term 'afdoende' wordt tevens eraan gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing; dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant.

De niet-naleving van de formele motiveringsplicht schaadt in casu de belangen van verzoeker.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt aldus het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel alsook het proportionaliteitsbeginsel.”

2.4. De verzoekende partij kan, gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing die zowel juridische als feitelijke motieven bevat, bezwaarlijk voorhouden dat deze beslissing niet formeel is gemotiveerd. De theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht toont dit evenmin aan. Waar de verzoekende partij kritiek uit op de overweging in de bestreden beslissing dat er twijfels zijn over het voorgenomen verblijf, dient de Raad op te merken dat zo dit al geen conclusie is van de verwerende partij gelet op de andere overwegingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing, de bestreden beslissing voldoende geschraagd wordt door deze overige overwegingen die wel degelijk concreet zijn en waar de verzoekende partij niet op ingaat. Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad leest nergens een uitleg over de overige geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA